

מוטה גור הצדיק פישעי־מילחמה. רפול תמך בגבולות

א"י השלמה. עכשיו מפתח בנימין פלד את רעיון ה־LEBENSRAUM

אבל אנחנו יוצאים מאותו בסיס: שאנחנו מגדירים את גודל הדירה על פי מה שאנחנו רוצים. שגודל הדירה שבה אנו רוצים לחיות אינו פונקציה של מספר הגנבים בשטח.

זוהי גישה ברורה, גישה מקורית. לא גבולות־ביטחון, לא זכויות היסטוריות, לא הבטחה אלוהית, לא בטח. אלא השטח הרצוי לנו למחיתנו.

זוהי גישה מקורית אצלנו. אך לא בעולם. פיתח אותה, בשעתה, חייל משוחרר שלא היה אלוף, אלא טוראיראשון בילבד.

גם אצלו היא היתה הבסיס לכל השקפת־עולמו, וגם לכל המעשים שעשה לאחר מכן, במחיר כמה עשרות מיליוני הרגים.

בשפת־אימו, התמצתה גישה זו במילה אחת, שהפכה מושג בינלאומי: **LEBENSRAUM**.

בשפתנו, דרושות לכך שתי מילים: **מֶרֶץ** חֲבִימֵי הַ.

עיניים

מהבהבות

ך ככה, לא נהיה מונאקו. בני פלד רוצה בדירה מרווחת.

ואין הוא מתחמק מהתנויות הגבולות הי מדוייקים של הרייך הישראלי השלישי.

„כדי שוכדי וילדי נכדי יתקיימו פה במדינה שאזרחיה הם יהודים ולא־יהודים... אני זקוק לליטאני, למקורות־המים של ארץ־ישראל המערבית, לירדן, לירדה לאילת, איזור נואיבה ושארם — קו ישיר לאל־ערש. זו הדירה שאני רוצה בה.”

מפה ברורה. מרחבי־המחיה של האזוף הי מהסבב כולל שטחים של לבנון, סוריה ומצריים, נוסף על כל הארץ שממערב לירדן.

(אני מניח שכאשר הוא אומר שהוא זקוק לירדן, הוא מתכוון לנהר בילבד, ולא לארץ הקרויה כך כיום.)

יכול משהו לשאול: מדוע מסתפק פלד בדירה זו? מדוע לא להוסיף עליה חדר למטפלת, אגף למשרתים, מוסך וגן אחורי? אבל פלד הוא צנוע, ומסתפק במועט.

נשאתר הבטיחה הקטנה: איך לשפנע את בעלי השטחים האלה — לבנונים, סורים, ירדנים, פלסטינים, מצרים — לוותר עליהם המען מדינת־הגנבים היהודית?

לקורא הישראלי, לא שכת לציין כי „מבט קר מהבהב בעיניו האפורות.”

המבט המהבהב של דוקטור סטריינג'לאב.

מ נחם באין הוא תבוסתן רדי־לבב, בוגד בתורתו של זאב ז'בוטינסקי. אנשי ארץ־ישראל השלמה הם ילידים דבית־רבן, אנשי גוש־אמונים הם מתונים חסרי־תקנה. כל המספטים על גבולות־ביטחון ראויים לבזוז.

כך עוקה מדבריו של האלוף־מילד, בעז הי עיניים המהבהבות.

הוא מציג לנו תורה חדשה. וזו תורתו, על רגל אחת: **עלינו להחליט מה יהיה גודלה של מדינת־ישראל.**

בהתאם לכך, עלינו לקבוע את גבולותיה. את הגבולות האלה נכפה על הערבים, באמי צעות מלחמות יזומות עתידיות.

אנחנו נכריח את מעצמות־העל להשלים עם רצוננו.

לא חשוב כמה ערבים יחיו במדינה הזאת. אותם שלא ירצו עם שילטוננו, נגרש או נחסל.

היהודים המתנגדים לכך הם סוכני הקג"ב.

אשר אמר ז'ורז' קלמאנסו כי המלחמה היא עניין רציני מדי מכדי להשאירו בידי הגנרלים. הוא ידע מה הוא אומר.

הוא הכיר גנרלים מסויימים — הגנרלים הצרפתיים, בני תקופתו.

עתה מתברר כי גם לנו יש גנרלים מסויימים — בני אותו סוג עצמו.

בזה אחר זה פוצחים הגנרלים שלנו את פיהם — והחרדה אוחזת בנו.

תחילה דיבר רבי־אלוף מרדכי גור, והצדיק בסיטונות פישעי־מילחמה.

אחרי־כך דיבר רבי־אלוף רפאל איתן, ונתגלה כתומך נלהב ברעיון ארץ־ישראל השלמה. שבוע שעבר דיבר האלוף בנימין פלד וחשכו עיניו. הוא האפיל על כולם.

האיש שהחזיק במשך שנים בתפקיד הכבוד ביותר בצה"ל, אחרי הרמטכ"ל — הפיקוד על חייליה־אוויר — נתגלה כבעל השקפות פאשיסטיות מובהקות.

ב שביד בני פלד, אין זו בעייה כלל. זהו המפתח לכל תפיסתו: „להשתמש ביתרונות פסיים כדי להשיג מטרות מדיניות.”

מישפט זה עובר בדבריו כחוט־השני. מה פירושו?

פלד עצמו מסביר: „(ישראל) תצטרך לקבוע לעצמה מטרות שאותן היא יכולה להשיג רק בדרך המלחמה.”

ובמקום אחר: „אם יש לה יעד מדיני, שלדעתה היא יכולה להשיג אותו בזמן מסויים ותוך שימוש בכוח — עליה לעשות זאת.”

נדמה שזוהי הפעם הראשונה שבה מציע אדם, שמידאת תפקיד חשוב במדינה, את ההצעה הזאת בפה בלתי־מלא.

עד כה היו אנשים שהציעו כי „אם נותקף” נכבש שטחים נוספים ונספחם למדינה.

היו אנשים שהרחיקו לכת והציעו „מלחמה מונעת”, כדי „לקדם פני התקפה ערבית.”

בני פלד, בעל המבט הקר בעיניו המהבהבות, של דרך אחרת: אנחנו נקבע מה יהיה מרחבי־המחיה של מדינתנו, ונשתמש ב„יתרונות הפסיים” שלנו כדי לכבוש. **פשוט וחלק: להפעיל את צה"ל עכשיו, כשיש לנו יתרון צבאי, כדי לשבור את ההתנגדות הערבית לספוח השטחים הנדרונים.**

אין הדבר צריך לבוא כהפתעה גמורה. להיפך, הוא מאשר תיאוריה מסויימת.

תיאוריה זו אומרת כי הפאשיזם אינו עניין של השקפה, אלא של אופי. כאשר ישנן תכונות האופי הדרושות, מתאימה ההשקפה את עצמה אליהן.

בני פלד נודע לא פעם בתקריות, שהטילו אור מיוחד על אופיו.

פעם היכה נהג, שהעז לעקוף אותו בכביש בצורה שלא מצאה חן בעיניו.

פעם נתן גיבוי לאחד מפקודיו, קצין בכיר שערך לעצמו חגיגות־פרידה המוניות באילת.

פעם הכריז שהאויב הצליח לערער את אמונתנו בצידקת מאבקנו באמצעות מחזות, פיוזונים ומאמרים בעיתונות הישראלית.

לא פעם הגיב על ביקורת בחימה שפוכה.

עתה פשט בני פלד את מדין, ויש ביכולתו הגלות לנו את עולמו הרוחני. זהו עולם מהירר.

למיקרא הדברים עולות לנגד עינינו דמויות כמו דוגלאס מק־ארתור וג'ו שמות גרמנים אחרים.

אריך לודנרוף, ועל שמות גרמנים אחרים.

המראיין מוכה־הערצה של הארץ, שהגיש שי זה

קורת־המוצא היא השאיפה למדינה גדולה. גדולה כדי שתהיה מרווחת. בלי תירוצים של ביטחון.

„אני רוצה לדעת איזו מדינה אנחנו רוצים, לא איזו גבולות ביטחון.”

...את גבולות המדינה הזאת לא הייתי קובע לפי הביטחון של השבוע הבא. כי היום יש להם אף־15, ומחר יהיו להם טילים באליסטיים עם ראש גרעיני, ולכל חייל מצרי יהיה הליקופטר אישי, והוא ינחת תוך שלוש דקות ברחבת הכנסת. אז מה שווים גבולות־הביטחון שלך?

אני רוצה מדינה הגדורה לא על פי גבולות־ביטחון, אלא על פי גודל הדירה שהעם רוצה לאכלס בתקופת התיכונן הנראית־לעין.

זהו העיקרון: אתה ללא להחליט שדירה בת 64 מ"ר מספיקה לך למה שהנכים הבאות, שאתה לא רוצה שמונה מיליון תושבים או מדינה בת־חיות מבחינה כלכלית. אתה לא מוכרח. אתה רוצה להיות כמו מונאקו — בבקשה.

זכותו של הצבר בן ה־50 מראש־פינה יש לציין שאינו מסוה את הצעתו במילים חסודות.

אין הוא חוזר על הסיסמה הצדקנית שכל הישראלים רוצים בשלום, ושיש רק ויכוח על הדרכים הנכונות להשגתו.

בני פלד אינו רוצה בשלום. הוא רוצה כי מילחמה. הוא מציע להשתמש בה, בצורה יזומה ותכניתית, כמכשיר להשגת היעדים האלו־מיים שהוא קובעם.

הרוגים ופצועים אינם מפחידים אותו. גם לא הרס וחורבן. הוא מוכן לשלם את המחיר במבט קר.

„כמה הרוגים היו למדינת־ישראל מאז — וכולל — 47 קצת פחות מעשרת אלפים. זה הרבה? זה מעט מזער?”

המילחמות שהיו ממלאות אותו בבזוז. אלה מילחמות, אלה?

„כמה ימים מקובצים נלחמו? שלושים שנה? שקר